

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordens Mythologi eller Sindbilled-Sprog historisk-poetisk udviklet og oplyst

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 463. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1832_503A-txt-shoot-idm14716.pdf (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

For imidlertid hverken at holde med Brud eller Beiler, meer end tilbørligt, maa jeg tilføie, at *Idunna*, skiöndt hun allerede i *Gylfe-Legen* og end meer i *Brage-Snakken* öiensynlig fordunkler sin Ægte-Fælle, 464staaer dog i de gamle Sange ei paa bedre, men vel endnu paa slettere Gude-Födder, end han, thi hun forekommer slet ikke för ved Ægers-Gildet, og er i Ravne-Galderet en saa tvetydig Person, at Man ikke ret veed, om det er hende selv, eller kun hendes Navnerske. Da nu *Idunne* heller ikke i *Gylfe-Legen* nævnes mellem de egenlige *Asynier*, og förer kun i *Skalda Til-Navn af Brages Kone, Asernes Æble-Giemmerske, og Thjasse Jotuns Tyve-Koster*^{*}*Skalda p. 119.*, saa seer Man nok, hun hörer ikke til de *oprindelige* Guddomme, men kommer drattende bagefter, og er kun en Nöd-Hjelp for *Aserne*, som med *Balder* har tabt deres Evighed, og maa da nöies med en *timelig* Udödelighed, kan ikke undgaae at ældes, men har kun fundet Midler til at undgaae Döden, og immer blive nogle Aar yngre igien. *Idunne* er altsaa aabenbar *Nordens Persephone*, Höstens Muse, der vel i Skiönhed staaer langt under Grækenlands, men i *Betydning* saa höit over hende, som *Valhald* over *Elysium*, eller som det historisk-poetiske Element i Norden over det i Grækenland. Hendes Gifter-Maal med *Brage* er heller ingenlunde mindre mærkværdigt end *Persephones* med *Pluto*; thi *Brage* er aabenbar *Skjalden* i *Valhald*, der giver Heltene deres *Efter-Mæle*, hvorfor ogsaa *Odin* i *Eriks-Maal* taler med ham om de ventendes Giæster, og sender ham i *Hakonar-Maal* ud at byde Kongen velkommen, saa 465Gifter-Maalet mellem ham og *Alf-Dronningen* (the Fairy Queen) er, om ikke hvad Man kalder naturligt, saa dog i Norden historisk tilpas; thi vel fuldbyrdedes det kun maadeligt, da *Saga-Munden*, for dum ægtede *Krage-Maalet*, men Retningen er dog kiendelig nok, og *Efter-Slægten* vil sikkert langt bedre end vi forstaae sig paa det lykkelige Ægte-Skab mellem den historisk-poetiske *Veltalenhed* og den *Dramatiske Poesie*, Man i det gamle Norden *halvveis* forgudede, under Navn af *Brage* og *Idunne*. Da vil ogsaa först *Brage-Bægeret* (bragar-full), hvori de Gamle drak Arve-Öllet efter giæve Fædre, og inddrak Forpligtelsen til med Storværk at ære dem i Graven, komme i sit rette Lys, og i Runerne paa *Brages Tunge* ^{*}*Brynhilds-Kviden C. U. II. 201.* vil Man da ikke blot see *Veltalenhedens* Mærker, men ogsaa et Varsel derom, at det var först ved Hjelp af *Boglig Konst*, at *Brage* hævdede sig til *Idunnes* Mærkes-Mand!